

Arrest

nr. 144 715 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 12 november 2014 door de politie van Ninove geïnterpelleerd bij zwartwerk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 november 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 12 november 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: E.(...) K.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 12/11/2014 werd door de politiezone van Ninove een pv opgesteld uit hoofde van zwartwerk (PV n° ...). Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17/12/2012 en 18/02/2014. Deze feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het volgende in zijn eerste middel:

"II.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.2. Zoals reeds uiteengezet in de feiten, is verzoekende partij thans verloofd met mevrouw I.(...) T.(...) S.(...) geboren op 7 juli 1992, met de Belgische nationaliteit. (stuk 3)

Verzoekende partij en mevrouw S.(...) zijn in juni 2014 reeds volgens de islamitische traditie gehuwd. (stuk 4)

Verzoekende partij en mevrouw S.(...) hadden ook alle nodige documenten reeds in orde gebracht om daadwerkelijk in het huwelijk te kunnen treden voor de wet in België. (stukken 5 en 6)

Ook de feestzaal voor 200 mensen is reeds gehuurd en betaald. (stuk 7)

Mevrouw S.(...) heeft een arbeidscontract afgesloten en zij en verzoekende partij waren op zoek naar een appartement om na hun huwelijk samen te wonen en een gezin te stichten. (stuk 8)

Ingevolge de thans bestreden beslissing zou verzoekende partij voor minstens twee jaar van haar verloofde/vrouw gescheiden worden. Hetgeen ontegensprekelijk een schending van artikel 8 EVRM zou opleveren.

II.1.3. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België. Zoals reeds in de feiten uiteengezet verblijven er tantes legaal in België.

II.1.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

“ Op 12/11/2014 werd door de politiezone van Ninove een pv opgesteld uit hoofde van zwartwerk (PV n° ...). Betrokke heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/12/2012 en op 16/02/2014. Deze feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt”

II.2.3. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewuste PV ten hare laste, waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zitten.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over de bewuste stukken te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk PV's zou hebben. Het zijn namelijk de “kroonstukken” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien de stukken niet in het administratief dossier zitten, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, artikel 74/11 Vreemdelingenwet van en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk besproken.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Waar verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat het voorwerp van onderhavig beroep niet de beslissing tot verwijdering is, die blijkens informatie van de verwerende partij op 9 december 2014 ten uitvoer werd gelegd, maar het inreisverbod waarmee de verwijderingsmaatregel gepaard ging. Het middel mist bijgevolg juridische grondslag in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien deze wetsbepaling geen uitstaans heeft met het thans aangevochten inreisverbod.

3.7. De bestreden beslissing vindt wel degelijk haar juridische grondslag in het in het tweede middel geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en worden volgende feiten meegedeeld: *“Op 12/11/2014 werd door de politiezone van Ninove een pv opgesteld uit hoofde van zwartwerk (PV n° ...). Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17/12/2012 en 18/02/2014. Deze feiten zijn de reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”* De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij reeds eerder, met name op 17 december 2012 en op 16 februari 2014

bevelen betekend kreeg om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat verzoeker reeds eerder een verwijderingsmaatregel opgelegd kreeg waaraan hij kennelijk geen gevolg gaf, volstaat op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet om een inreisverbod van maximum drie jaar te rechtvaardigen. Verzoeker richt zich bijgevolg met zijn kritiek niet op het determinerend motief van de bestreden beslissing, maar vraagt zich enerzijds af of het proces-verbaal waarvan sprake is in het administratief dossier kan worden teruggevonden en beweert anderzijds dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven met mevr. S.

3.9. Het standpunt van verzoeker dat het PV geacht wordt nooit te zijn opgesteld als het niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden, kan niet worden gevolgd. Het administratief dossier bevat immers een afschrift van het zogeheten TARAP-borderel waarin de politiediensten op geautomatiseerde wijze verslag uitbrengen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In het borderel wordt melding gemaakt van de interceptie van verzoeker te Ninove toen hij kaartjes aanbracht op geparkeerde wagens en van het proces-verbaal dat uit hoofde van zwartwerk werd opgesteld. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris geen partij is in de (straf-)zaak op grond van de illegale tewerkstelling, kan het integrale proces-verbaal logischerwijs niet worden opgenomen in het administratief dossier. Het zgn. TARAP-borderel bevat wel het PV-nummer op basis waarvan betrokkene desgevallend het proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet is opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie die beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.11. Verzoeker beweert dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven met zijn verloofde, die de Belgische nationaliteit heeft. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen enkele indicatie bevat van dit beweerd gezinsleven op Belgisch grondgebied. Noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 11 oktober 2012 heeft ingediend, noch ter gelegenheid van zijn interpellaties door de politie in februari 2014, waarbij hij enkel zijn zus vermeldde als in België verblijvende familieleden, heeft verzoeker melding gemaakt van een relatie met een Belgische partner. Verzoeker heeft tot nog toe nooit enige aanvraag gedaan die gebaseerd is op dit gezinsleven, zodat hij bezwaarlijk kan verlangen dat hiermee door de overheid rekening zou worden gehouden. Aan de hand van de identiteitskaart van zijn beweerd partner, enkele foto's, de huurovereenkomst van een zaal, documenten betreffende de burgerlijke staat van verzoeker en een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van zijn beweerd partner (Verzoekschrift, bijlagen 3-8), die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, toont verzoeker trouwens de hechtheid van deze relatie niet aan en wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat het gezinsleven op termijn noodzakelijkerwijs in België zou moeten worden ontwikkeld. Indien verzoeker werkelijk plannen zou koesteren om officieel met deze Belgische vrouw in het huwelijk te treden en in België te verblijven, dient hij de gemachtigde van de staatssecretaris vanuit zijn land van herkomst op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet te vragen om de het inreisverbod op te heffen of op te schorten. De afweging tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin is slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval blijkt te zijn.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 74/11 of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN